

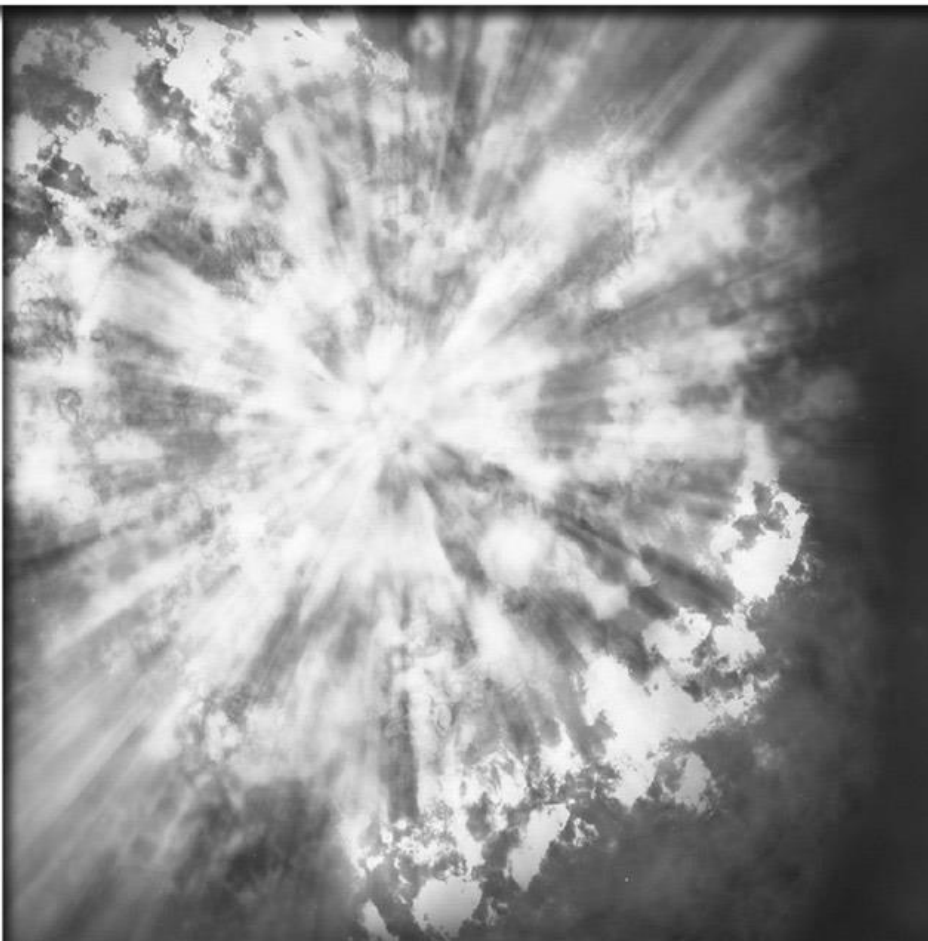
ŠTEVILKA 1 - LETNIK I

ISSN 2712-4479

SUPERNOVA

REVIJA ZA SPEKULATIVNO FIKCIJO

Znanstvena fantastika - Fantazija - Nadnaravni horor

ZGODBE POEZIJA RECENZIJE ESEJI

SUPERNOVA

REVIJA ZA SPEKULATIVNO FIKCIJO

Fantazija, znanstvena fikcija, nadnaravni horor

Proza, poezija, eseji, recenzije, objave

Revija izhaja dvakrat letno - v spomladanski in jesenski izdaji

Revija za spekulativno fikcijo

FANTAZIJA, ZNANSTVENA FIKCIJA, NADNARAVNI HOROR

ISSN

2712-4479

Glavni urednik

Ivan Janez Domitrovič

Odgovorni urednik

Bojan Ekselenski

bojan.ekselenski@samozalozba.eu

Pomočnik glavnega urednika

Andrej Ivanuša

Lektoriranje

Sabina Štrubelj

Prelom

Andrej Ivanuša,

Bojan Ekselenski

Oblikovanje naslovnice

Bojan Ekselenski

Naslov uredništva

Celjsko literarno društvo,

Gledališki trg 4

3000 Celje

literarno.drustvo@outlook.com

Izdajatelj

Celjsko literarno društvo

Transakcijski račun

05100-8010642929

<i>Uvodnika</i>	4	Ivan Janez Domitrovič	4
		Bojan Ekselenski	5
<i>Esej</i>	7	Bojan Ekselenski	7
		<i>Priprava besedila</i>	
<i>Proza</i>	10	Edo Rodošek:	10
		<i>Kariera</i>	10
		Miha Mazzini	18
		<i>Vstajenje</i>	18
		Teja Gale	19
		<i>Ječa</i>	19
		Stevan Šarčević	22
		<i>Viva la Revolución</i>	22
<i>Poezija</i>	26	Teja Gale	26
		<i>Vila</i>	26
		Tanja Mencin	27
		<i>Saj je vseeno</i>	27
		<i>V vračanju</i>	27
		<i>Praznjenje</i>	27
		Andrej Ivanuša	28
		<i>Dvojčka</i>	28
		<i>Modri planet</i>	29
<i>Razpisi</i>	30	Supernova	30
		Zvezdni prah	31
		Jašubeg en Jered (JeJ)	31

Ivan Janez Domitrovič

Predsednik Celjskega literarnega društva

Supernovi na pot

Ali je oranje ledine fikcija? To pot ne, tokrat je to realnost. Supernova orje ledino v slovenskem literarnem ustvarjanju in bo prav gotovo našla svoj prostor, svoje bralce in kar je najpomembnejše, literatom, katerih ustvarjalna beseda je posvečena pisanju spekulativne fikcije, bo odprla možnost najti pot do ljudi.

V Celju že 15 let deluje CLD- Celjsko literarno društvo, ki združuje ljubiteljske ustvarjalce poezije in proze. Naš član je seveda tudi gospod Bojan Ekselenski, ki velja v slovenskem literarnem prostoru za enega od pionirjev spekulativne fikcije.

In tako se je rodila ideja o reviji, ki bo predstavljala in objavljala tovrstno literarno ustvarjanje.

Bojan Ekselenski nas je s svojim ustvarjanjem prepričal, njegove literarne delavnice so odmevne. Naj bo tako tudi s prvo slovensko literarno revijo spekulativne fikcije Supernovo.

Na letošnjem knjižnem sejmu bo doživela svojo krstno predstavitev. Poiščite jo na stojnici CLD, tam bo tudi urednik in avtor ter idejni vodja revije Bojan Ekselenski.

Uvodnikovanje

Uvodnikovanje v prvo številko je malce zoprno početje. Mogoče za začetek nekaj zgodovinskih faktov!

Leta 2008 sem začel z izdajanjem podpornega fanzina Jašubeg en Jered (JeJ). Ta je kmalu prerasel svojo prvotno vlogo fanzina Vitezov in Čarovnikov. Od tega obdobja je pravzaprav ostalo samo ime. Že naslednje leto se je pridružilo nekaj sodelavcev, na začetku leta 2014 je JeJ postal glasilo Društva Zvezdni prah in se leto kasneje preobrazil v lahkotnejšo literarno revijo. Navkljub nazivu literarna revija je JeJ obdržal značaj občega magazina vsebin, povezanih s spekulativno fikcijo. Poleg JeJ imamo nekaj fanzinov, večinoma so specifični (Tolkienov svet, japonska kultura ...). Tako je tudi prav.

JeJ je ves čas obstoja digitalno dete in tako bo tudi ostalo.

Slovenska spekulativna fikcija je v zadnjih letih, navkljub nekaterim čudnostim, napredovala in potrebuje še nekaj več. Nekaj več smo realizirali v Celjskem literarnem društvu in s podporo Društva Zvezdni prah se je rodila Supernova.

Spekulativna fikcija se marsikje postavlja nekam na neresno stran literature. Seveda! Spekulativna fikcija je tudi otroška, mladinska in lahkotna literatura, a je lahko tudi več. S svojimi sporočilnimi orodji se zlahka sooči z najtežjimi družbenimi in eksistencialnimi vprašanji. Vse je odvisno od domišljije in večine avtorjev(-ic) vsebin.

V nekdanji Sovjetski zvezi in socialističnem bloku je znanstvena fantastika služila sicer silno omejevanim družbenim kritikim. Vzhodna šola ZF-ja je bila literarno izjemno napredna, vsebinsko še kako odrasla, dela tega smo bili deležni tudi v nekdanji Jugoslaviji. V mnogih državah naslednicah se je spekulativna fikcija vsestransko razvijala, a ne v Sloveniji. Pri nas smo morali žal začeti na dnu.

Revija, ki jo držite v rokah, je poskus pospeševanja razvoja in odraščanja žanra v Sloveniji. Supernova, kot je ime novi reviji, je naslednji razvojni korak slovenske spekulativne fikcije.

Ljudje smo navkljub obči digitalizaciji še vedno analogni in imamo svojo analognost radi. Zatorej je Supernova analogna revija. Obstajala bo tudi njena PDF verzija, a samo zato, da bo dosegljiva, ko bo zmanjkalo otipljivih izdaj. 100 ali 200 izvodov se sliši veliko, a ko pomislim na knjižnice, nekatere knjigarne in prireditve, naklada hitro skopni.

Kakšna so pravila igre pri njenem ustvarjanju? Preprosta.

Izhajala bo dvakrat letno, da primerno zajame vse pomembnejše dogodke na področju spekulativne fikcije.

Obseg ne bo ravno gigantski. Začeli bomo skromno, sprva na 20, 30, mogoče 40 straneh. Bistvo revije bodo literarna dela, proza, poezija, eseji in recenzije. Vsako prispelo delo bomo pred objavo temeljito secirali, včasih kakšno zavrnilo ali avtorju(-ici) svetovali popravke, da bo objavljiva. Prednost imajo domači avtorji, tuji bodo prisotni zaradi ohranjanja povezanosti s svetovno sceno.

Revija se bo delila brezplačno, saj se zavedamo, da v Sloveniji najbrž (še) ni trga za plačljivo literarno revijo.

Zadovoljen sem, ker se je za prvo številko nabralo nekaj svežih prispevkov.

Komu je revija namenjena?

Predvsem je namenjena ne tako majhni odrasli ljubiteljski skupnosti.

Čigava dela sprejemamo?

V uredništvu pričakujemo prozo, poezijo, eseje in recenzije. Mesto bodo našle tudi novice o knjižnih izdajah in objave natečajev, povezanih s spekulativno fikcijo.

To je za prvič vse. Želim vam obilo dobrega branja, hkrati pa se veselim vaših prispevkov in odzivov.

Kam pošiljate svoja dela? Preprosto. Uporabite kakšnega od spodaj navedenih mailov:

- celjsko.literarno@outlook.com
- bojan.ekselski@gmail.com

Sčasoma bomo pripravili namenski e-mail naslov.

Bojan Ekselenski

Napotki za pošiljanje besedil

V prvi številki smo vam dolžni sporočiti priporočila glede priprave besedil, ki nam jih pošiljate. Ne gre za vesoljsko tehniko, temveč za večščino, ki jo obvlada vsak običajen uporabnik Worda ali Writerja.

Vsaka resna revija sledi določenim standardom. Nas vodijo standardi, ki jih uporabljajo praktično vse tovrstne revije na literarno razvitih trgih (beri: Velika Britanija, ZDA idr.). Namen standarda je, da se na eni strani olajša urejanje ter oblikovanje revije in na drugi strani avtorje usmeri samo v pripravo vsebine. Torej, draga avtorica, ni vam treba izgubljati časa z oblikovanjem.

V reviji bomo objavljali eseje, recenzije, poezijo in prozo. Zaradi prostorskih omejitev bomo objavljali poezijo, ki obsega do 100 vrstic, kratko prozo (miniature in kratke zgodbe), a eseji in recenzije naj ne bodo daljši od 1000 besed. Prva stran, kjer so podatki o avtorju(-ici) z naslovom dela ne šteje v kvoto besedila.

Že za fanzin Jašubeg en Jered prejemamo besedila iz več razvitih držav. Velik del tega prejmemo v preprostem rtf formatu. Ne glede na to, ali je besedilo iz Nemčije, Anglije, Avstrije ali Belgije, vsa besedila so enako oblikovana, opremljena z vsemi potrebnimi podatki.

Oblikovanje besedila

Spodnji napotek je samo opis standarda, kajti na koncu članka je spletna povezava z Wordovo predlogo vrste dotx, ki ustreza standardu.

Pravila so preprosta:

Slogi: **Navaden, Naslov 1, Naslov 2, Naslov 3.**

Pisava: **Curier New 12 pt, leva poravnava** (gre za lepo berljivo pisavo fiksne širine).

Za vse sloge uporabite ISTE nastavitve pisave. V fazi avtorskega dela so slogi namenjeni vsebini.

Oblikovanje odstavka - Naslov 1, 2 in 3 uporabite **Odstavek razmik - po 24 pt**, pred pa 0 pt, pri **Navaden** so vsi razmiki, pred in po odstavku, 0 pt, za vse sloge **zamik prve vrstice 1,25 cm**, dvojni

razmik med vrsticami.

Oštevilčenje strani v glavi, kjer nastavite odmik od zgornjega roba 2,5 cm, označite, da je **prva stran različna** in številčenje začnite z **0** (tako ne bo številke na naslovni strani, ki ne šteje, in oštevilčenje strani z besedilom se bo začelo z 1).

V glavo **ne zapisujete** nobenega drugega podatka.

Na prvi strani so samo **naslov besedila, dolžina besedila in vaši podatki (ime, priimek, naslov bivališča, e-mail, po želji še spletna stran in GSM/tel.)**.

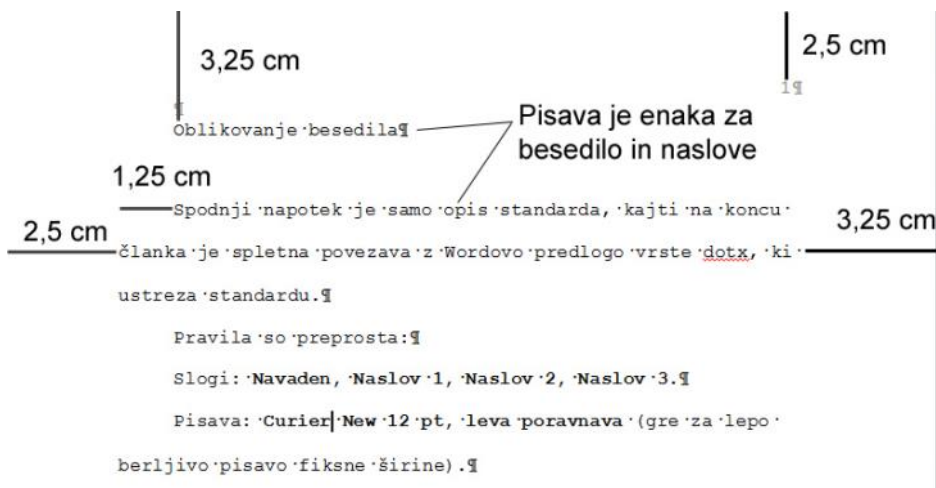
Kjer želite **odebeljeno besedilo**, uporabite ustrezno oblikovanje vašega urejevalnika. Za *poševno besedilo* pa uporabite podčrtovanje, saj se poševno besedilo zlahka spregleda.

Poševno besedilo naj bo označeno z dvojno poševnim.

To je vse.

Nadzor nad obsegom besedila

Štetje dolžine besedila je preprosto. S prej upoštevanimi napotki

pride na vsako stran A4 **25 vrstic s po natanko 60 znaki**. **Standardna beseda je sestavljena iz 6 znakov**, vključno s presledki, zato je v vsaki vrstici natanko 10 besed, na stran tako zneso **250 besed**.

Miniatura obsega do 1000 besed (4 strani), a kratka zgodba do 7500 besed (30 strani). Vse je lepo zaokroženo.

Število besed **zaokrožimo na najbližjo stotico**. Ne zapišemo torej 1230 ali 1260, temveč 1200 ali 1300 besed. Če želite vstaviti **prazno vrstico** zaradi vsebinskih razlogov, **vstavite na mesto praznine znak #**. Urednik vam zanj prizna vrstico besedila. S presledki seveda ne pretiravajte.

Seveda se vam ni treba zafrkavati s predlogo, kajti Wordova predloga je brezplačno na voljo na spletnih mestih:

- <http://cld.si/Datoteke/Predloge.zip>.
- <http://www.samozalozba.eu/teorija-praksa-e-zaloznistva>
Predlogo vam pošljemo tudi po mailu. V primeru težav vam pomagamo. Pišite na enega od naslovov:
- bojan.ekseleniski@samozalozba.eu
- celjsko.literarno@outlook.com

P.S.

Vsaj nekaj prihodnjih števil bo veljalo prehodno obdobje.

Ugodno lektoriranje, urejanje in pisanje besedil Sabina Štrubelj.

Kontakt:

sabinny@gmail.com

Sabina Štrubelj je lektorica revije Supernova

Edo Rodošek

Kariera

Leon je že v osnovni šoli pokazal bodisi odpor bodisi zaničevanje praktično do vseh predmetov, s katerimi so ga skušali napitati.

Predmete, kot so matematika, fizika ali kemija, je sovražil zaradi njihove logičnosti, zgodovino, zemljepis in jezike pa je preziral, ker je imel prešibak spomin. Edino proti glasbeni vzgoji in telovadbi ni imel ničesar; zato pa sta tadva predmeta imela nekaj proti njemu. Imel ni namreč niti trohice posluha, neroden je bil pa tako, da ni znal narediti niti kozolca. Kljub temu je Leon uspel prebroditi viharne vode osnovnega izobraževanja, nekaj zaradi ostrega vida in sluha, ki sta mu omogočila prepisovati in slišati prišepetavanje, največ pa zaradi svojega očeta, ki je pokazal veliko radodarnost do Leonovih učiteljev.

Že v najstniških časih je Leon sprevidel, da je najbrž primeren le za dva poklica: za ribiča in za politika. Znal je namreč čisto odkritosrčno lagati vsakomur v obraz. To je počel tako tekoče in s tako samoumevno gotovostjo kot nihče drug. Poleg preprostega laganja je Leon obvladal tudi veččino srditega kritiziranja poljubno izbranega človeka, vznesene hvale poljubno izbrane stvari in dajanja poljubno krasotnih obljub. Poleg vseh teh nadarjenosti je imel Leon tudi zadosti debelo kožo, da je ostal spokojno smehljajoč in čisto veder tudi tedaj, če so ga ujeli na laži ali pri prelomljeni obljubi.

Po tehtnem premisleku je Leon zavrnil ribiški poklic kot manj vabljev, pa ne toliko zaradi izrazitega duhá, kot zaradi manjše donosnosti. Nekaj časa mu sicer njegove veččine razen čisto športnega užitka niso prinesle kaj prida dohodkov, vse do tistega trenutka, ko se mu je posvetila ideja, vredna zlata.

Nekega poletnega večera se je moral Leon, ko se je ravno izmikal preveč vsiljivim stražnikom, kar najhitreje zateči v najbližjo zgradbo, ko je tam notri ravno vzneseno govoril nek debel človek. Izkazalo se je, da gre za shod verske ločine, debeluh pa da je svečenik, ki razglaša edino pravo vero. Leon je gledal in poslušal in takoj dojel, v čem je jedro govornikovega pristopa. Ves čas se je sicer nekoliko dolgočasil, le na koncu mu je bilo všeč, ko je videl, kako hitro se z bankovci in kovanci polni krožnik, ki ga je nek deček ponujal naokrog vernikom.

Domala vsi razen Leona so kaj dali, celo zgrbančene, shirane starke, oblečene v zastarela, čisto zguljena oblačila. Ko je Leon odšel, se je v njem

utrnila nova zamisel. Tako nakladati kot tisti svečenik mu res ne bi bilo težko; nasprotno, bil je popolnoma gotov, da bi se prav z lahkoto domislil bolj prepričljivih, bolj ganljivih in bolj v srce segajočih besed.

Nekaj dni je hodil od cerkve do cerkve, od enega verskega shoda do drugega, vzel čisto vsak letak, ki so mu ga ponudili pred shajališči privržencev različnih duhovnih, paradržavnih in mističnih ločin, nato pa je lepo sedel in skombiniral najboljše med njimi.

Za najboljše je Leon imel tiste, ki so zrcalili veliko preproščine, kajti preproščina je bila dobra odskočna deska za poneumljanje. Postrgal je ves svoj kapital in ga vložil v nujno potrebne rekvizite, kot so plakati, venčki, letaki in povečane lastne fotografije. Nato si je naredil načrt potovanja in si kupil enosmerno karto do enega od bližnjih manjših krajev.

Tako je Leon začel oznanjati popolnoma novo vero, tako, ki se je čisto sam domislil.

In ko je zvečer prešteval vse obilnejše izkupičke, se je izkazalo, da je vera prava. Z dohodki je rasla tudi njegova slava. Kmalu je znal izžarevati toliko karizmatičnega sijaja, da se je lahko obdal s celim štabom zamaknjenih tepk srednjih let, ki so delale zanj, ne da bi pomislile na kaj tako umazanega, kot je materialno poplačilo. Ponujal jim je nekaj neskončno bolj dragocenega - duhovno prebujenje - in njihova hvaležnost ni poznala meja.

Po deželi je Leon tako prepotoval mnogo krajev, se srečeval z mnogimi ljudmi, pobožal nešteto smrkavih otrok, se udeležil nešteti obedov in stisnil na tisoče rok. To ga je poučilo, da je duhovniški imenitnejš sicer dobra reč, ne pa najboljša, kajti vernikov, od katerih lahko človek udobno živi, je vendarle sorazmerno malo.

Posvetni imenitnejši so imeli mnogo večjo publiko; to pa je v časih, ko je moderno govoriti naivnejšem o demokraciji, nadvse pomembno. Leon je spoznal še nekaj: resnično veliki zaslužki ne izvirajo od milijonarjev, pa naj vsak med njimi še toliko potroši. Milijonarjev je enostavno premalo.

Levji del dohodka lahko poslovnež pričakuje od preprostih pripadnikov ljudskih množic; teh je dovolj, pa tudi daleč bolj zaupljivi so kot tisti pretkani bogatini.

Tako je pač Leon slekel talar in ga zamenjal za eno od posvetnih oblek. Pri tem se je ravnal po vsakokratni priložnosti. Edino, kar je vsekakor moral upoštevati, je bil njegov trenutni zaslužek. A Leon si je raje malce pritrgal pri hrani, kot pa da bi štedil z nujnimi in nadvse donosnimi investicijami v svoj videz.

Vedel je, kdaj naj si nadene moderno krojeno obleko s kravato, kdaj

smoking z metuljčkom in kdaj ne sme imeti na sebi ničesar razen kavbojk in razpete srajce z zavihanimi rokavi.

Pri svojih dejavnostih ni bil izbirčen; ker denar ni smrdel, ga je sprejemal od vseh, ki so mu ga dali, od razcapanega pobiralca stav v predmestju, pa vse do davščin za varovanje, ki so mu jih plačevali lastniki najrazkošnejših zabavišč. To je bilo zanje še vedno ceneje, kot pa da bi jim kateri od Leonovih plačancev čisto slučajno zanetil požar v lokalu.

Drugi pomembni Leonov sklep je bil, da se s podeželja preseli v veliko mesto. Leon je dobro poznal pomanjkljivosti podeželja v primerjavi z mestom. Prvič, na deželi ni mogel pričakovati, da bi v kratkem času srečal toliko ljudi kot v mestu.

Poleg tega pa je na neciviliziranem podeželju pogrešal nekatere storitve, ki jih je na svojem položaju nujno potreboval. Na vasi je recimo težko našel dobrega morilca, skoraj enako težko kot zanesljivo služkinjo. V mestih, zlasti večjih, pa je mogoče preprosto in po konkurenčnih cenah najemati morilce za politično ali zasebno rabo, pa tudi imenitnejše cipe, razpečevalce mamil in orožja in posrednike za homoseksualne, pedofilske ali sodomistične namene.

Leon je dolgo tuhtal, čemu naj se posveti na dolgi rok – kaj bi bilo za stalno najbolj donosno.

To je bilo zanj zelo težko. Ni bil vajen tuhtanja. A končno se je spomnil, kaj mora narediti. In potem so se mu usta na široko raztegnila. To je bila dobra misel. Zelo dobra misel, zares. Ko je tako dotuhtal, se je Leonu posvetilo, da si v življenju želi le eno stvar. Pred njim je bila ena sama pot.

Postati hoče politik. Naj mu sam Vodja, vrhovni ideolog, generalni sekretar in predsednik, pomaga pri tem.

Prednosti tega imenitnega poklica so bile na dlani. Spretnemu politiku ni težko priti do denarja, ne da bi moral prej nekaj svojega premoženja tvegati, tako kot mora to storiti podjetnik. Sposoben politik zna priti do oblasti, ne da bi prevzel tudi svoj delež odgovornosti, tako kot jo mora prevzeti menedžer. Zvitemu politiku ni treba garati nekaj desetletij do pokojnine, tako kot vsem zaposlenim. Predvsem pa politiku ni treba znati nič strokovnega, saj ima za to druge ljudi.

Znanje bi ga lahko samo oviralo pri delu, ker bi mu včasih zbudilo nepotreben pomislek ali dvom. Leon je sčasoma dognal tudi, da je zmotno splošno prepričanje, da mora politik znati vsaj en tuj jezik ali celo več.

Znanje tujega jezika pride prav le tistim z dna družbene lestvice. Profesor se mora naučiti latinščine, preden jo lahko začne poučevati - čeprav je zaključno znanje latinščine njegovih dijakov prav isto, kot bi bilo, če on ne bi

znal niti besedice latinsko.

Tudi hotelski vratar mora znati kak tuj jezik, ali rajši več tujih jezikov, sicer ne dobi napitnine. Enako velja za prevajalca, le da ta seveda ne more računati na tako visoke vsote denarja kot hotelski vratar.

Politiki pa sploh ne potrebujejo znanja tujega jezika.

Če je državniška funkcija dovolj visoka, je čisto dovolj, da prebereš v svojem domačem jeziku tisto, kar so ti sestavili ljudje iz štaba. Oni morajo seveda paziti na vse, celo ločila morajo vstavljati tam, kjer predpisujejo tista trapasta slovnicihna pravila.

Zunanji minister, predsednik vlade in državni poglavar - vsi ti se lahko mirno požvižgajo na znanje tujega jezika, saj imajo v ta namen vendar prevajalce. Obdani so z množico ponižnih simultanih prevajalcev z diplomo, magisterijem ali doktoratom, ti se kar grebejo, da bi dobili kakšno službico v protokolarni čredi, ki obdaja politika in njegov blišč, seveda ko zleze dovolj visoko.

Leon je pokazal kar največjo širino in elastičnost pri svojih političnih prepričanjih.

V tistem davnem času, ko je bilo treba pozdravljati s poševno stegnjeno roko, je pozdravljal pač tako. Ko pa so to navado opustili in jo zamenjali za pozdrav s stisnjeno pestjo, je bil Leon med prvimi, ki so se temu prilagodili.

Tudi pozneje je vedno pravi čas vedel, kaj je treba govoriti, kam zahajati in s kom potegniti. Vedno je med prvimi zamenjal doprsni kip trenutno vladajočega Vodje, vrhovnega ideologa, generalnega sekretarja in predsednika, ki ga je imel v svoji dnevni sobi.

V Leonovi lobanji ni bilo niti ene izvorne misli, ali pa jim ni dovolil, da bi pridrle na dan in mu tako skazile posel. Na zunaj je razločno kazal, da vé samo to, kar je trenutno veljavno in ustaljeno in tudi on sam je bil vselej ustaljen, ker mu je to večalo veljavo.

Leon je kmalu dojel temelje strankarstva. Spoznal je osnovno dejstvo, da so politične stranke namenjene predvsem temu, da odvadijo ljudi misliti z lastno glavo.

Od trenutka, ko se kdo včlani v kako stranko, mu ni več treba početi nič tako napornega, kot je razmišljanje. Tako ali tako vse piše v programu stranke. Nikoli več ne bo v zadregi, ko ga vprašajo za njegovo stališče.

Ne bo se mu treba izmotavati, da o tem še ni premišljal ali da mora o tem še malo premozgati. Preprosto lahko odpre program in pogleda, kaj ta določa kot cilje na tem ali onem področju. Tudi če ga kdaj slučajno pozabi doma ali če pomotoma prebere kaj iz programa kakšne od drugih strank, nič zato. Saj

se pravzaprav - razen v različnih odmerkih gostobesednosti – med seboj ne razlikujejo kaj dosti.

Leonova roka je bila odtlej last stranke.

Ne sicer vedno iste stranke, a vedno tiste edine prave stranke - bodisi edine bodisi prevladujoče. Njegova roka je prejela od stranke plačilo, namreč ustrezen položaj v hierarhiji, zato se je vedno dvigala ob pravih trenutkih in za pravo stvar.

Svoje kolege in somišljenike v stranki in v parlamentu je Leon imel za nekoliko lahkomišelnih, ker so se sem in tja toliko razvneli, da so povedali, kaj resnično menijo.

Leon sam je trdno verjel v železno pravilo, da pravi politik nikoli ne sme povedati tistega, kar misli, niti verjeti v to, kar oznanja topoumnim množicam.

Ker je bil tako sposoben, je Leon naglo napredoval v politiki.

Ponovno se je izkazala stara resnica, da so najboljši varuhi zakona tisti, ki so ga znali doslej najbolje kršiti. Najboljši policaji so nekdanji zmikavti, vlomilci, zvodniki, razpečevalci droge in poklicni morilci, saj le oni poznajo vse profesionalne trike, navade in prijeme svojih nekdanjih kolegov.

Podobno velja, da so daleč najboljši politiki tisti, ki so imeli to srečo, da jih niso prej nikoli zalotili pri kaznivem dejanju, zdaj pa zaradi politične imunitete niso več v nevarnosti, da bi jih obsodili.

Tako je bilo neizogibno, da je Leon vzporedno s svojim napredovanjem v stranki ustrezno in istočasno plezal tudi po lestvici državnih funkcij.

Leonu je bilo to prav. Vedel je tudi, da imajo ljudje nasploh zelo radi tako istočasnost; stvar je zanje mnogo lažje razumljiva, če je predsednik nečesa obenem še predsednik nečesa drugega; po možnosti tudi vsega drugega. Praktično je, zelo zmanjšuje možnosti pomot, pa še lažje si je zapomniti eno samo ime. Leonu je nekoč prišlo na misel, da je bil menda prav to tudi razlog, zakaj so v raznih okoljih ljudje sčasoma opustili čaščenje raznih preštevilnih bogov in se oklenili enega samega, četudi ne povsod istega.

Leon je znal dobro izrabiti splošno zmoto zaupljivih državljanov, ki so mnenja, da je združena nesposobnost enaka sposobnosti.

Zato je kot odgovorni državnik zelo rad imenoval razne svetovalce, iniciativne, skrbstvene in nadzorne odbore, koordinacije, posvetovalna telesa, kolegije, sekretariate in kar je še takega.

Poskrbel je, da so vanje imenovali tiste, ki bi sicer ugovarjali, zdaj jih je pa to lepo pomirilo. Ustreženo je bilo njihovi častihlepnosti in imeli so občutek,

da so nekako pri koritu, čeprav sta bili največkrat njihovi edini poplačili bedna sejnina in zastonjski koledarček ob novem letu.

Tako je bilo neizogibno, da je bil Leon lepega dne imenovan za pomočnika nekega ministra, in v tistem resorju se je znal prav imenitno vgnezditi.

Na ta resor se Leon sicer prav tako ni spoznal, kot na karkoli drugega, vendar pa je čez čas menil, da je že kar zadosti dolgo samo pomočnik ministra in da bi ne bilo napak, če bi si nekoliko pospešil naslednje napredovanje.

Za dobro srečo se je najprej dotaknil doprsnega kipa Vodje v kotu svoje dnevne sobe, nato pa se je odpravil k enemu od svojih podrepnikov. Z njegovim posredovanjem je opozicijski časopis prejel zgodnico - ki je bila izjemoma celo resnična -, opremljeno s točnimi podatki o kraju in času dogodka, ki ga je bil spočetka tudi Leon sam pomagal prikriti.

Časopis je zgodbo potem hvaležno objavil in Leonu je bila vseč zaradi njene izjemne zabavnosti.

Njegov šef, minister, se je ravno peljal na nujno sejo, ko je naletel na enega od prometnih zastojev.

Ker se mu je mudilo bolj kot ponavadi, je ukazal šoferju svoje limuzine, naj kolono prehití po pločniku, kjer je bilo še dovolj prostora. A nek nepredvidni tridesetletnik je tako malomarno korakal po pločniku za pešce, da se mu ministrov šofer ni več mogel izogniti.

K sreči pa potem na ministrovi limuzini razen razbitega smerokaza ni nastala večja škoda, le minister je nekoliko zamudil na sejo odbora.

Pešcu, ki ga seveda za ta incident zadeva krivda v celoti, je pri tem počila lobanja, a bi prav gotovo ozdravel, ko ne bi tri ure pozneje žal umrl čisto naravne smrti, najbrž zaradi visoke starosti.

Čez čas, ko je Leon tako nedvoumno dokazal svoje resnične sposobnosti in postal minister, je včasih potoval celo v tujino. Še posebej s ponosom se je Leon spominjal nadvse pomembne priložnosti, ko ga je sprejel četrti namestnik pomočnika osebnega tajnika nekega tujega državnega podsekretarja. Pa kaj so vse potem dobrega ponudili na tisti - kako že temu rečejo - kokr tej partiji!

Leon je tam pokusil toliko vsega, da je imel pozneje težave s prebavo.

In vse tiste prekrasne reči, ki so jih prodajali v inozemskih trgovinah! Med drugim je za ženo kupil čudovito oblečeno plastično Barbiko, da jo bo dala na kavč v dnevni sobi, zase pa nekaj revij tiste posebne vrste, ki jih domače trafike kdo ve zakaj niso hotele uvažati.

Kot prirojeno nadarjeni mojster besede pa je Leon v domovini kot državnik najbolj blestel v vlogi govornika.

Niti to ni od njega terjalo kakega posebnega truda. Ko je preko kakega medija kaj sporočal javnosti, mu ni bilo treba storiti drugega, kot da je vztrajno uporabljal kak ducat trenutno modnih izrazov, ki so na mestu prav vedno, ne glede na to, ali gre za odprtje obnovljenega mostu, ustanovitev novega, čisto edinstvenega in neobhodno potrebnega resornega organa ali pogreb kakšne nadvse zaslužne osebnosti.

Prav tedaj so bile najbolj priljubljene cvetke: >ključni problem pa je<, >na nek način<, >lahko vam zagotovim, da delamo vse, kar je v naši moči<, >to bi rad s tega mesta še posebej podčrtal<, >štejejo samo dejstva, ne pa obljube<, >že doseženi uspehi nas morajo opogumiti, da si bomo še bolj prizadevali<, in >ne nazadnje< (to je vedno prihranil čisto za nazadnje).

Te cvetke so mu potem sestavljavci njegovih govorov vsakič lepo povezali v čudovit šopek lepo zvenceh stavkov, ki seveda niso smeli pomeniti ničesar. Na to jih je Leon še posebej opozarjal; saj bi sicer kdo lahko iz tega še razbral kako njegovo obljubo in bi ga glede tega držal za vrat.

Kdaj pa kdaj se je Leon še posebej potrudil in vse skupaj začinil še s primernim številom tujk - v ta namen se mu je zdela prav primerna *Angleščina za popotnike* - in je imel s tem uspeh vedno zagotovljen.

Leon se je v teh časih navadil, da je bil pri hoji stalno sklonjen nekoliko naprej, kot da ga grbi težko breme njegove velike odgovornosti za usodo naroda.

Nobenemu opazovalcu ni prišlo na um, da ga je največkrat skrbela misel, ali ima res brezhibno zalikane hlačne gube in dovolj lesketavo zloščene čevlje.

Včasih pa je premišljal tudi o prihodnjih volitvah. O njih je Leon mislil z nasladnim pričakovanjem in ne zato, ker bi ga količkaj skrbele; bil je prepričan, da ga bodo ponesle še bolj na vrh politične oblasti.

V medijih se je pojavljal večkrat in dlje kot vsi njegovi tekmeči. Ni bilo nobenega tako nepomembnega političnega, gospodarskega, kulturnega, zabavnega, športnega ali siceršnjega dogodka, da ne bi kamere Leona zasledile na njem. Ni bilo dovolj kratkega odseka ceste ali tako majhne vaške šole, da je Leon ne bi šel odpret.

Celo opozicijska glasila so mu nevede in nehote pomagala pri njegovi trajni promociji: razkrivanje podrobnosti iz nekaterih škandalov, v katerih je Leon sodeloval, mu je godilo.

Tisti novinarski cepci se niso nikoli znali dokopati do česa zares

pomembnega; obenem pa so delali zanj zastojnsko reklamo. Biti in ostati dovolj znan - to je bilo edino pravilo, ki je politiku prinašalo glasove.

Leon je sčasoma spoznal, da se njegovo ime ob sleherni omembi vreže globlje v spomin povprečnega volivca in samo to je zares štel.

Že čez nekaj dni se nihče od njih ne bo spominjal, zakaj so ga omenjali - omenjali so ga pač, torej je pomemben človek. Njegove afere so bile zanj enako koristne kot njegove zasluge, povrhu pa še bolj zabavne.

Da, po naslednjih volitvah bo izvoljen na najvišji položaj, ki si ga človek lahko želi. In takoj po razglasitvi rezultatov demokratičnih volitev bo imel Leon svoj nastopni govor. Nedvomno bo to njegov najbolj bleščeč, najbolj krasen in najbolj optimističen govor.

Leon se je veselo zarežal.

Volivcem bo obljubil vse, kar si želijo. Dvig plač, polno zaposlovanje, socialno varnost, pravo obilje uvoženih luksuznih dobrin, razcvet gospodarstva, obrti, trgovine ter naravnost bleščeč razmah vsega ostalega, cesar se bodo pač še spomnili sestavljalci njegovega govora.

Ukinil bo vse tiste preživele oblike dela, ki zdaj še zavirajo napredek države in vpeljal nove, čisto drugačne oblike. In potem ga bodo vsi, čisto vsi do zadnjega čistili in ga vedno ubogali. Kajti on bo tedaj velik človek. Največji med njimi.

Predsednik, vrhovni ideolog in generalni sekretar.

Vodja.

Konec

Miha Mazzini

Vstajenje

Bolečina se je naglo zmanjšala in začel se je zavedati samega sebe. Ženska pred njim je hkrati gledala vanj in malo tudi v daljavo, kot bi bila strahotno naveličana. V rokah je držala ploščico in pisalo.

Spominjal se je lastne smrti in upanja, s katerim je potonil vanjo. Da denar, ki ga je redno nakazoval krionični organizaciji, ni bil zaman in bodo nekoč, ko bo medicina zadosti napredovala, njegovo zamrznjeno truplo res obudili. Sedaj pa: ogromen prostor, bleščeče osvetljen,

postave, ki drsijo v ozadju.

Da! DA! Hotel je zavpiti od veselja, a iz grla ni prišlo nič.

Ženska je spregovorila:

»To je prvič in zadnjič, da nekdo govori z vami, zato dobro poslušajte. Vi ste Neživi s številko 600316. Z odločbo 2033/12 je bilo prepovedano preizkušati zdravila na ljudeh, odločba 2112/02 pa je prepoved razširila na vse žive organizme. Od tega trenutka, ure 10.33, dne 12. 03. 2315, ste last *Evening Pharmaceuticals Inc.*, ki vas je obnovila iz najdenih ostankov. V zakonskem roku se dediči niso javili in vas zahtevali zase, zato ste postali last naše družbe. Zaradi zakona o zaščiti delavcev pred hrupom smo vas obnovili brez govornih organov. Dodeljeni ste oddelku za preizkušanje zdravil, ki blažijo bolečino, zato smo vas ustrezno genetsko spremenili.«

S pisalom je potegnila kljukico po ploščici in, preden je znova vključila bolečino, še dodala:

»Po vsaki smrti vas bomo obujali tudi v prihodnje.«

Konec

Teja Gale

Ječa

Hodila sem po vrtu, polnem pisanih rož. Tlakovana potka je vijugala med gredicami cvetličnih lepotic kot biserni potok v gozdu. Nenadoma sem zagledala rožo, ki je izstopala, visoko in s temno modrimi cvetovi. Približala sem se ji, popolnoma prepričana, da česa podobnega nisem še nikoli videla. Presunila me je s svojo ... posebnostjo. Počepnila sem in se iztegnila proti njej.

Samo še nekaj centimetrov. Obstala sem. Roža se je nenadoma začela premikati. Njeni modri listi so potemneli in začeli lesti vase. Steblo se je začelo sušiti in se mečkati proti tlam, listi so odpadli in zaplavali po zraku vse do od suše razpokane zemlje. Prestrašeno sem z dlanmi objela vse temnejši cvet v želji, da bi ga rešila. Moder žamet mi je ostal na prstih, ko je steblo odpadlo in previdno sem ga stisnila k sebi. Strmela sem v modre lističe, ki so se na moji dlani spremenili v pepel. Moji tresoči se prsti so se razprli in pustili, da je pepel spolzel na

tla.

Pogledala sem naokoli, iskala sem koga, ki bi mi pojasnil, kaj se je pravkar zgodilo. Kogarkoli. A na vrtu sem bila popolnoma sama. Prej pomirjujoča tišina je postajala vse glasnejša. Lahko sem slišala le svoje vedno bolj odsekano dihanje. Strah se mi je širil po žilah z vsakim utripom srca.

Nisem razmišljala. Stekla sem proti oddaljenim vratom, ki so vodila z vrta. Zdelo se mi je, da sem slišala korake za seboj, vendar si nisem upala pogledati nazaj. Moram priti do vrat. Moje noge so se nenadoma zapletle v nekaj in zmanjkalo mi je tal pod nogami. Nerodno sem se ujela na dlani ter se znova skušala pognati v beg. Spet me je nekaj zgrabilo za noge. Koraki so postajali vse glasnejši. Obrnila sem se na hrbet in si z rokami zavarovala obraz pred napadalcem. A nikogar ni bilo. Bila sem popolnoma sama in tišina je spet postajala vse glasnejša. Pogledala sem navzdol, da bi videla, v kaj sem se zapletla pri teku. Okrog mojih gležnjev se je nahajala nekakšna mehka, celo puhasta, na videz popolnoma nenevarna bela reč. Sedla sem pokonci in jo s prsti z lahkoto razvlekla proč od svojih hlač. Na otip je bila nežna, pravzaprav svilnata. Kot mehka vatasta koprena. Neškodljiva. Kako sem se lahko spotaknila ob to?

In od kod se je vendar vzela?

Hotela sem vstati, a sem ponovno začutila, da mi nekaj veže skupaj kolena in zapestja. Dlani sem sunila narazen, da so se niti potrgale in se nato lotila osvoboditve kolen. A svila se je medtem vrnila na moje gležnje in kmalu mi je začela objemati še ostale sklepe. Pograbila me je panika. Histerično sem začela trgati in praskati vse naokoli. Lovila sem sapo in klicala na pomoč. Bila sem popolnoma nemočna. Mehka svila me je ovijala veliko hitreje, kot sem jo lahko odstranjevala. Grabila me je. In stiskala.

Hitro sem bila popolnoma onesposobljena. Z rokami si nisem mogla več pomagati, zaradi zvezanih nog sem obstala.

Bila sem ujeta.

Čakala sem, da bo prišel tisti, ki mi je to počel. Čakala nanj, ki bi prišel in mi vse skupaj pojasnil. Mogoče sem samo sanjala in čakala, da se zbudim. Nisem vedela. Zvijala sem se tam na tleh, sredi meni tako ljubega vrta, ki se je še vedno sončil v pomladnih žarkih. Nemočna sem izgubljala boj proti svilnatim nitim, ki so me vse tesneje stiskale v kokon. Ko sem se poskušala izviti iz njihovega oprijema,

sem čutila, da se spreminjajo v trden oklep.

Prekrile so mi usta in z mehko udušile moje krike.

Prekrile so mi oči, znašla sem se v svilnati belini.

Prekrile so mi obraz, da sem se počasi zadušila.

Vstala sem iz svojega telesa in se ozrla navzdol proti dekletu, njeno truplo je bilo zavito v trdno svilnato bubo. Pretreseno sem prepoznala telo in počepnila. Razklenila sem njene v belo ovite prste in našla žameten moder cvet. Presenečeno sem ga vzela v roke in si ga nekaj sekund ogledovala. Nato sem pogledala naokoli. Še vedno sem nekoga čakala. A nihče ni prišel in ničesar nisem razumela. Je to to? Sem mrtva? Je vsega konec? Toliko vprašanj, a nobenega odgovora. Še vedno sem stala na vrtu in tišina je postajala neznosnejša. Vstala sem in cvet skrbno varovala v dlaneh.

Naredila sem dva koraka in obstala. Ozrla sem se proti svojemu truplu, ovitemu v svilo, in porodilo se mi je eno samo vprašanje.

Od kod se je vendar vzela ta nit?

Sama od sebe je nastajala, se gostila, množila in se na koncu utrdila v smrten oklep. Ničesar, od koder bi lahko prišla. Nobene pošasti, nobenega človeka, ki bi lahko nadme poslal to prekletstvo.

»Jaz ...« sem pretreseno zašepetala. Presunilo me je razsvetljenje ...
»Sama sem si to storila.«

Ob teh besedah se je svilnati oklep glasno razpočil. Tik nad prsnim košem trupla se je pojavila široka vijugasta odprtina. Zagledala sem nežne črne tipalke, ki so lezle na površje, nato še glavo, ko je majhno bitje prilezlo iz svoje ječe. Metulj je nekaj sekund, kot čuvaj, ždel na oklepu in zdelo se mi je, da strmi naravnost vame. Zamežikala sem, kaj mi hoče povedati? Nenadoma je razprl svoja velika modra krila. Odletel je v nebo in me pustil samo z vse temnejšim telesom, ki je začelo spominjati na prazno lupino.

Nato pa me je prešinilo in dvignila sem pogled. Zdaj razumem, kaj mi je hotel povedati metulj! Obrnila sem se in odložila cvet tja, kamor sodi.

Konec

Stevan Šarević

Prevod iz srbščine: Bojan Ekselenski

Viva la Revolución

Vonj napalma v sladkem vonju napol razpadlih trupel je prepojil tudi tla. Kužni zrak niti malo ne pomaga pri okrevanju od slabosti. Veter je dobro usmerjen, a vendar prešibak, da bi razgnal smrad uničenja in smrti. *Mogoče je tako bolje*, premišlujem, *veter je lahko smrtonosen*.

»Ka ... Kako se to dogaja?« Končno neha bruhati.

»Nepotreben vdih. Zbujam se na slabem kraju. Smola. Še sam ne vem.« Zaželim si cigareto in vtaknem roko v žep jurišne vetrovke. Prestreljeno! *Kdo ve, kje sem izgubil škatlico*. Prekleta dotrajana uniforma. Nihče nima nove. Zmanjkuje sredstev. Pobirajo s trupel, zakrpajo, operejo in oblečejo bodoča trupla.

»Ne zmorem ... ne zmorem ... « Rumenokljunček. Naborne komisije ne delajo psiholoških profilov. Sem niso smeli poslati otroka. Nikoli se ne bi smel najti na rezilu. Tukaj mu ni mesta.

»Moraš! Ali imaš raje, da te tja vržejo?« Naj bom preklet, če vem, zakaj mi je tako ljub. Pesniška duša.

Konec koncev, mogoče sem preklet. Mogoče smo vsi prekleti in obsojeni na pogubo.

Fant dvigne pogled in ga usmerja k sanitarnemu kordonu, ki se razteza manj kot kilometer pred nami. Slabo mi je od bruhanja, zato se še sam obračam. Dan je veder in jasno vidim, da se ognjeni zid vztrajno drži. Neprestano se izvajajo, a ognjeni jeziki iz ognjemetalcev v rokah operativcev upepelijo vsak poskus infiltracije.

Fantič, še vedno naslonjen name, nemočno opazuje fronto. Preden spregovori, izgine eden od operativcev. Dva sosednja sanitarca rutinsko usmerita plamen orožja v jamo, ki se odpre na mestu, od koder je do maloprej izginuli operativec dezinficiral okuženo območje. Veterani. Ne oklevajo. Začutim tresavico mulca poleg sebe. Iz luknje izskoči plameneči lik, kričanje se jasno sliši celo do sem. Odjekne strel in nesrečnik obmiruje.

»Ubili so ga!« Mulc me začenja jeziti. Deluje kot idiot. »Zakaj so to storili?«

»Podzemni preboj micelija je razril zemljo, ki ni mogla zdržati sto kilogramov vojaka z opremo. Fantje so dobro opravili. Samo eden je žrtvovan, drugi so živi. Prekleti junak. Prispeval je k obrambi. Brez njega ne bi opazili napredovanja.« Ne, ne vem, zakaj toliko govorim. Umirjam ga. Umirjam se. Iz sebe izganjam napetost.

Trenutek kasneje Nikola ponovno bruha. Mulčevo ime je Nikola. Ravno sem ga pomiril, ko začutim spremembo. Vstanem, slečem rokavico, porinem prst v usta, nato visoko dvignem roko. Prav sem imel. Veter spremeni smer! Kmalu bo postal smrtonosen. Pogledam navzdol in rumenokljuni še vedno bruha.

»Daj masko na glavo, otrok! Natakni si to preketo masko!« Kričim, vlečem na roko rokavico in nastavljam ventile.

Nikola se ne odziva na mračno grožnjo, edino zaščitno sredstvo mu visi okoli vratu.

»Slabo mi je, dušim se,« zamrmra, medtem oblak napreduje nad ognjem.

Operativci se disciplinirano umikajo proti bunkerju. Druga faza je aktivirana. Ograja se vije v daljavo in se občasno zaiskri, saj je pod napetostjo.

»Nadeni si! Takoj!« Zgrabim ga in povlečem v laboratorij. Oglaš se alarm. Nikola je okamnel.

Bum, bang!

Pregrada je spuščena, ostajamo zunaj. Zgrabim fantovo masko in mu jo poskušam navleči preko obraza. Napol se zavedam spremembe svetlobe naokoli in vem, da je oblak tu, nekje nad nami. Fant se upira, zgrabim ga za ovratnik in s prosto roko mu poskušam namestiti masko, kot je treba. Ne uspeva mi.

Vse okrog je sivina. Mali se izvija. Z rokami divje kot utopljenec klati okoli sebe. Končno mi nekako uspe potisniti obraz v masko in trakove povlečem preko glave.

Kašlja, grabi me za roke, vendar ne popuščam. Filtracija mora biti kompletirana.

Vržem pogled proti meji. Preboji se množijo in vidim jih. Prihajajo. Izgledajo kot mi, hodijo kot mi, umirajo kot mi.

Nabašejo na minsko polje. Ena, dve, tri eksplozije. Razletijo se na

vse smeri. Nekaj jih prečka, vklopi se električna. Dovolj sem videl. Spuščam glavo in stisnem mulca v objem. Čakam. Skrbi me njegovo sopihanje. Vem, da ni primeren trenutek za preverjanje, in ga ne spustim.

Čas teče. Zanima me, ali bo dovolj kisika. Nepotrebno. Veter se obrne in obsije nas sonce. Samo malo še.

Signal za prekinitev nevarnosti odjekne preko pustinje. Pogledam gor. Meja je nenaravno tiha. Operativci še niso zasedli položajev, a sovražnik se je umaknil in za seboj pustil zoglenela telesa. Niso vsi mrtvi in sanitarni jih bodo kmalu privlekli sem. Tako kot vedno.

Nikola mi drgeta v naročju in nežno ga dvignem. Vrata se odprejo in podpirajoč otroka premagam pot do objekta. Vstopiva. Odvržem oblačila, potegnem masko z njegovega obraza. Jeza me premaguje. Razrezan je po obrazu, ustnicah in nosu. Oči ima zakrvavljene, ustnice otekle, pod kožo so vidna razlitja krvi. To je konec. Oči se mu širijo od strahu in v trebuhu ga zvija. Izvlečem revolver in ga naslonim na tème. Odlašam nekaj trenutkov, zatem pritisnem na sprožilec. Strel je pridušen z močnim sikanjem pršilnikov. Antiseptična tekočina me zalije. Zatem tišina. Odprejo se notranja vrata. Vzamem rezervno uniformo in se oblečem. Andrej vstopi v trenutku, ko zgrabim kanister alkohola.

»Si streljal? V klicenosca?« Ne razume. Mogoče tudi jaz ne bi na njegovem mestu.

»Da,« in polivam otroka. Andrej ničesar ne ukrene. Tukaj že predolgo počasi trohnimo.

»Veš, kakšna kazen te čaka?« Njegov glas je grob in brezdušen. Brez čustev.

»Vem. Če prijava seveda pride do poveljniškega mesta.« V bistvu mi ni mar, kaj se mi bo zgodilo. Morda bi bilo bolje, da se to konča, enkrat za vselej.

»Mislim, da je otrok zdrsnil s pečine,« naglo preseka. »Ampak, zakaj? Nisi od včeraj. Veš, da bi dobili dolg dopust, če bi jim ga dostavili.« O, ja, znanstveniki v podzemnih zakloniščih komaj čakajo nekoga okuženega. Opazujejo, kako se spore počasi vkopavajo v živem mesu. Viviscirajo, beležijo, poslušajo krike. Zakaj? Kaj so našli? Ne! Ne daj jim tega mesa.

»Rad sem imel malega.« Vžigalica poleti v širokem loku in modrikast plamen objame fantovo truplo. »Ne dovolim, da vstane. Ne

tako.« Medtem ko plamen objame Nikolino telo, se napotim v laboratorij. Andrej nadaljuje s pripravo mešičkov, kot da se ni nič zgodilo. Pogledam serijo kozarcev z možgani in vidim utripajoče žile ter meso. Živi so. Čutijo bolečine? Čutijo žalost? Poznajo obup?

Niso niti ljudje niti rastline. Simbioza. Jug je spremenjen. Zahod vene. Ne zaradi nove vrste pritiska, temveč zaradi upora lumpenproletariata. Vojna je draga. Mesta so lačna.

Potegnem steklenico iz skrivališča in sedem na klop. Industrijski alkohol se lahko z majhno spremembo uporabi na veliko bolj udoben način, kot so odločili laborantski pametnjakoviči. Včasih celo pomaga. Na pamet mi pade heretična misel. Sev je skoraj neuničljiv. Ogenj je edini način njegove ustavitve. Širijo se govorice, da zmanjkuje surovin za napalm, tovarniški delavci stavkajo, ni goriva za transport orožja na mejo. In še huje, širi se upor. Mesta so nemirna. Potegne dolg požirek iz steklenice in ogenj se širi skozi grlo in izlije v trebuh.

»E, moj Andrej, obtičali smo. Pred nami evolucija, za nami revolucija – in smo v sredini, med kladivom in nakovalom.« Nagnem steklenico in z veseljem ugotavljam, da žganje deluje. »Kakorkoli bo izpadel ta novi svet, za naju v njem ne bo mesta ...«

Konec

Kaj vam prinaša članstvo v Celjskem literarnem društvu?

Brezplačno udeležbo na literarnih delavnicah.

Organizirano predstavitev vaših literarnih del.

Brezplačno izdajo vaše knjige v E-obliki in objavo na Biblosu.

Svetovanje pri izdaji knjižnih del.

Objavljanje v literarni reviji Vsesledje.

Info: celjsko.literarno@outlook.com

Teja Gale

Vila

Majhna vila
po gozdu se mudi.
Svoja zelena krila
v črno noč moli.

Vse je temno,
edino okoli nje je svetlo
in sije v noč,
kakor majhen žareč obroč.

In tiho potok žubori,
mimo nje tekoč.
Tiho naprej hiti,
njej slovo rekoč.

Tanja Mencin

Saj je vseeno

virtualen spiš
v globini
nespoznavnega,
ne laži, da prideš
v vsak kotiček
svoje nad zavesti;
greš tja.
kjer je most,
kjer se svet razmika:
tu se prebudiš,
si pokimaš v ogledalu
in spet nazaj zaspiš

V vračanju

izginjaš vase,
zelo daleč,
vse do obzorja
nemerljivega,
kjer se vesolje
vrti navznoter;
strah te je,
ko te posrka
radovednost dimenzij,
prežveči in izpljune
v prenovljeni podobi

potem se vse ponovi...

Praznjenje

bolan si že,
prenapihnjen
s tujimi obrazi,
če te obrnem
od znotraj navzven
boš razpadel -
za brezupne bolezni
so brezupna zdravila,
...ali pa jih sploh ni

Andrej Ivanuša

Dvojčka

Strmel sem za njim,
ko je odšel. Kam?
Odšel daleč stran
z raketo bleščeče belo,
vitko in gladko strelo.

Vzelo ga je modro nebo.
S tisočerimi potniki na krovu
je vzletela vesoljska ladja
na pot k prostranstvih lovu.

S seboj so vzeli zaloge sadja
in stotero zabojev opreme.
Z nalogo, da raziščejo temino.
Odpeljali so tudi žene.
Zaprli so za seboj
še zadnjo lino
in odpluli v temo.

Ko brat moj starejši bo za leto,
zame bo preteklo sto že let.
Saj samo s svetlobno raketo
uspešen takšen je polet.
Povejte, naj jokam za njim?

Modri planet

Hodim med skalovjem modrim, premišljujem.
Bežim in sam sebi se zdim kakor zajec boječi.
Raketa mojega življenja je daleč v nesreči.
»Ali bom kdaj došel do nje?« se sprašujem.

Ko stopim v raketo, najdem v svoji stari torbi
pisemce drobno, ki tam ležalo je že nekaj let.
Jokam ob odrtem pismu strt in prizadet.
Z naravo kruto tovariši umrli so v neenaki borbi.

Stopam sam v obleki, krhki kot milni mehurček,
med modrimi stenami izgubljenega planeta.
Izgubil sem srečo, vse drugo z zemeljskega sveta.
Vse je modro, modro okoli mene.

Koliko časa je minilo, odkar je naša raketa,
drobna kot snet, poletela v vesolja prostranstva?
Spomin nezanesljivi ne seže tako daleč nazaj.
Le kje si Zemlja, človeški moj raj!

Raketa je zlomljena, je kakor ptica brez kril.
Tu je vse modro in ostro, dušeče.
Kje ste, v nebo kipeče zemeljske stene,
snežno bele in lepo kot sen?

Radio ne dela več in nem je kot noči na Zemlji.
Sam se in obleka me še komaj ščiti pred žarki
modrega sonca na modrem planetu.
Gledam v nebo, upam, da kdo mimo letel bo.

Hrane in vode imam samo še za mesec dni.
Izgubil sem tovariše, izgubil sem srečo,
izgubil sem življenje, izgubil sem ljubezen.
In vse je modro, modro okoli mene.

Stalni razpis za Supernovo

Revija izhaja dvakrat letno, spomladi in jeseni. Revija živi od prispevkov, zlasti zgodb in pesmi. Sprejemamo tudi eseje in recenzije knjig s področja spekulativne fikcije.

Sprejemamo samo prispevke v elektronski obliki. Samo tipkopisov ne moremo sprejeti in bodo zavrjeni.

Datumi:

1. marec za spomladansko številko (izide na Meteoriti)

1. avgust za jesensko številko (izide na NMN)

Naslovi za pošiljanje

Uredništvo:

- Celjsko literarno društvo
- (s pripisom: za Supernovo)
- Gledališki trg 4
- 3000 Celje
- E-mail:
- celjsko.literarno@outlook.com
- bojan.ekselenski@gmail.com (urednik)

Dolžina besedil:

Miniatura: do 1000 besed

Kratka zgodba: do 4000 besed (polno dolžino bomo sprejemali, ko se bo sčasoma povečal obseg revije).

Esej: do 2000 besed,

Recenzija: do 2000 besed,

Poezija: skupaj do 200 vrstic, pesem do 100 vrstic.

Prva stran se ne šteje v obseg besedila, na njej morajo biti sledeči podatki:

- Naslov dela
- Ime in priimek,
- Veljaven poštni naslov, kamor pošljemo avtorske izvode
- Veljaven elektronski naslov za komunikacijo

Avtorji in avtorice besedila do nadaljnega odstopijo v brezplačno objavo. V primeru, da bodo finančna sredstva dopuščala izplačilo honorarjev, se bodo z avtorji(-icami) podpisale ustrezne pogodbe.

Uredništvo bo za daljša neleposlovna besedila (esej, recenzija) predlagalo krajšanje ali objavo v dveh delih. Daljša prozna dela ali poezija se zavrnejo, oziroma pošljejo avtorju(-ici) v krajšanje na predviden obseg.

Natečaj za zbirko Zvezdni prah

ZVEZDNI PRAH - tretji planet - zbir slovenske fikcije.

Namen natečaja je pridobiti kvalitetna dela za objavo. Zaključek 3. natečaja je: 30. september 2016. Zbirka bo izšla predvidoma sredi leta 2017.

Na natečaj pošljite vašo zgodbo ali pesmi s področij:

- ⇒ znanstvena fantastika,
- ⇒ fantazija,
- ⇒ horor (grozljivka)
- ⇒ kriminalka.

Zgodba naj bo dolžine največ 24.000 besed (ali 96 strani ali 6 avtorskih pol ali 172.800 znakov s presledki).

Pesmi naj bodo največ tri, poljubne dolžine. Besedilo pošljite v elektronski obliki (DOC, DOCX, ODT, ipd.) in naj bo pripravljeno skladno s standardi, ki so objavljeni na internetni strani

www.zvezdni-prah.si.

Tričlanska komisija, sestavljena iz članov društva, bo ocenila vse prispele zgodbe ali pesmi in se odločila o uvrstitvi besedila v izbor. Na njihovo odločitev pritožba ni možna. Avtorji prejmejo kratko sporočilo o izboru/neizboru v roku 30 dni od dneva zaključka natečaja. Z izbranimi avtorji bomo sklenili ustrežno pogodbo/dogovor o brezplačnem odstopu besedila.

Gradivo pošljite v elektronski obliki na e-naslov:

info@zvezdni-prah.si

ali v drugi digitalni obliki (USB ključek, CD) na naslov:

Društvo ZVEZDNI PRAH

Borštnikova 33, 2000 Maribor.

Stalni razpis za Jašubeg en Jered (JeJ)

V elektronskem fanzinu Jašubeg en Jered objavljamo miniature in kratke zgodbe. Fanzin je namenjen začetnikom in vsem, ki si želijo objave v reviji. Besedila ne lektoriramo, niti popravljamo, morebitne pripombe dobijo avtorji (-ice) na elektronski naslov.

Besedila pošljite na:

andrej.ivanusa@gmail.com ali bojan.ekselenski@gmail.com.

Bojan Ekselenski, samozaložba

PREDSTAVLJA:

Obe knjigi v paketu dobite z 20% popustom

Vzpon Elejle + Padec svetih

15 €

Ob nakupu VSEH tiskanih knjig Vitezi in Čarovniki poseben popust za prihajajočo knjigo

**Vitezi in Čarovniki:
Vzpon indigo otrok**

Bojan Ekselenski:

Supernova

Zasijala je sredi nebeške črmine,
Blesk smrti odzvanja skozi čase,
Smrtni krč jo zgrabi,
Prevelika je za mirno smrt,
Premočna je za tišino spokoja,
Ognjeni pekel je izbruhnil,
Kratki vek je sijala skozi temine vesoljne,
Bila je najsvetlejša,
Najsijajnejša,
Bahavo je s srebrnim sijem blagoslavljala,
Odrezala si je svoj kos vesolja,
Nastopil je konec,
Noče umreti sama zase,
Noče se umakniti v tišini ugašanja,
Izbruhnila je,
Zasijala je kot milijarda sester,
Vse je presvetlila,
Njena smrt je vse zasenčila,
Pogoltnila je vse majhne in nemočne,
Skurila je tisoče svetov,
Milijoni so se scvrli v njenem sijočem peklu,
Umorila je temo,
S smrtjo zasejala je življenje.